

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθης.
Διευθύνεται ἀποσταλέναι ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ γκιστονοσιμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἐρνέστου Δωδέ, μετάφρασις Τόνυ
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΗΓΓΕ-
ΜΟΝΙΣ καὶ ΕΥΝΟΥΜΕΝΗ.

ΕΤΗΡΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ

Πρωτοηρωϊστα

Ἐ. Ἀθηναίς. π. 5 τοῦ τριμήνου 6
Ἐν τῷ ἑξαμηνίῳ πρὸ χροσῆ 10 Ἐ. Πρωτοηρωϊστα 4.
Ἐ. Ἀθηναίς. π. 5 τοῦ τριμήνου 6

Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ. (Σελ. 369).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

[Συνέχεια ἴδιου προηγούμενου φύλλον].

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἤκουσε πᾶσαν τὴν
συνδιάλεξιν ταύτην, καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κυρία
Σαραμί οὐδόλως ἐπέστη ἐκ τῶν δικαιολο-
γιῶν τοῦ συζύγου της, ἀλλ' εἶχεν ὑπονοίας
περὶ τοῦ δακτυλίου, καὶ προσεποιεῖτο ὅτι
παρεδέχετο ἐξήγησιν, ἦτις, πράγματι, οὐ-
δόλως νῆχαρίσκει αὐτήν.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπηύξησε τὰς ὑπο-
νοίας του.

— Πρέπει ἡ γυνὴ αὕτη νὰ μὲ βοηθήσῃ

ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγε καθ' ἑ-
αυτόν.

— Μοὶ ἐπιτρέπεις ἤδη ν' ἀποπέμψω
τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ ἀνα-
κριτὴς τὴν σύζυγόν του.

— Ναι, ναι, εἶπεν αὕτη ἀφρημένως.

Ὁ κύριος Σαραμί ἐκάθησε πρὸ τοῦ γρα-
φείου του ἕνα γράφει διαταγῆν. Ἡ σύζυ-
γός του ἔμενεν ὀρθία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ
τοῦ Ἰωάννου, εὐρισκομένη πλησιέστερον
πρὸς τὸν ἐπαίτην ἢ εἰς ἐκεῖνον Ὁ τελευ-
ταῖος οὗτος ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Ἄ! κυρία, ἐψιθύρισε μεθ' ἱκετευτικῆς
φωνῆς, ἐμποδίσατε τὸν σύζυγόν σας νὰ
καταστρέψῃ ἕνα ἄθωον. Δύνασθε νὰ τὸ

πράξῃτε, παρκακλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐκδώσῃ
διαταγὴν ἀποφυλακίσεως ὡς μὴ ὑπαρχού-
σης κατηγορίας ἐναντίον μου. Τοῦτο θὰ
σὰς φέρῃ εὐτυχίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθον οἱ χωρο-
φύλακες κληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐτέθη μεταξὺ αὐτῶν, καὶ
ἄρῃκε νὰ ὀδηγηθῆ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπάν-
τησιν παρὰ τῆς κυρίας Σαραμί. Εἶδεν ὁ-
μως καλῶς ὅτι ἦτο συγκεκριμένη μέχρι
δακρύων.

— Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημα, διὰ
τὸ ὁποῖον κατηγορεῖσιν τὸν ἄνθρωπον τοῦ-
τον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σαραμί τὸν σύ-
ζυγόν της, ἀμὰ ὡς ἔμεινε μόνη μετ' αὐτοῦ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκάθητο εἰς τὸ ἀνάκλιον-τρον.

Ἔσυρε τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων του, περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχιόνος τὴν εὐκαμπτον αὐτῆς ὀσφύν, μὴ ἐντελῶς καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ ἐκ βελούδου ὑπερραμμένου διὰ σισύρας ἐπανωφορίου της, καὶ μὲ ὀφθαλμούς λάμποντας ὑπὸ ἔρωτος, προσποιητοῦ μᾶλλον ἢ εἰλικρινούς, εἶπε :

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη ; Τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο, προσφιλὴς μοι φίλη ; Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν θέλω νὰ μανθάνης τὰς θλιβεράς ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ ἀναγκάζει ν' ἀσχολῶμαι. Θὰ ἐνσπείρω τὸν τρόμον εἰς τὴν φαντασίαν σου καὶ τὴν ἀγανάκτησιν εἰς τὴν καρδίαν σου. Νὰ ἀναμιξῶ σὲ τὴν τόσῃ ἀγνῆν εἰς τὰς ἀτιμίας αὐτάς ! ὄχι, ὄχι, μὴ τὸ πιστεύσης.

Ἡ κυρία Σαραμί ἠκροῶτο αὐτοῦ μετὰ σοβαρότητος ἐμφαινούσης ὅτι, παρὰ τὰς προσπάθειάς, ἃς ὁ σύζυγός της κατέβαλλεν ἵνα τὴν πείσῃ, αὕτη εἶχε σταθεράν τινα ἰδέαν.

Ἦτο ὠραία ὡς Παναγία τοῦ Ῥαφαήλ. Ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἐστεμμένον διὰ μελανῆς κόρης, ἐφαίνετο ἀγνότης ἀγγελικῆ· ἐπὶ δὲ τῶν μελανῶν, ζωρῶν καὶ μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, μόνον οὐράνιοι διαλογισμοὶ ἐφαίνοντο ἀντανακλωμένοι. Ἐκαλεῖτο Ἰουλιέττη, καὶ οὐδέποτε ποιητῆς ἐραντάσθη ὠραιότεραν τὴν ἀτυχῆ ἐρωμένην τοῦ Ῥωμαίου.

Ἀφοῦ ὁ σύζυγός της εἰσώπησεν, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησεν :

— Ὅ,τι μοι λέγεις εἶναι πολὺ ὀρθόν· καὶ ἡ δι' ἐμὲ μέριμνά σου εἶναι νέα ἀπόδειξις τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου. Ἄλλ' εἶμαι γενναιότερα ἢ ὅσον φαντάζεσαι, καὶ ἡ ἀφήγησις τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετάζεις, οὐδὲ θὰ μὲ τρομάξῃ οὐδὲ θὰ μὲ καταπλήξῃ ὅσον πιστεύεις. Ἄλλως τε, ἃς τὸ ὁμολογήσω, ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν γέροντα, ὅστις καλεῖται Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, καὶ ὅστις κατηγορεῖται δι' ἐγκλημα τόσῃ ἀποτρόπαιον, ὥστε ἀρνεῖσαι νὰ μοι τὸ εἴπῃς. Ἔχω προκαίθημά τι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἀθῶος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Δὲν ἔρχομαι ποτέ, ὡς γνωρίζεις, εἰς τὸ γραφεῖόν σου· ἐλθοῦσα σήμερον κατὰ τύχην, βεβαίως ὠδηγήθην ὑπὸ τῆς Θεῖας Προνοίας. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω λεπτομερῶς διατί κατηγορεῖται Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης θέλω νὰ γνωρίσω τὰ πάντα, ἀκουσον καλῶς, τὰ πάντα.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ἐντόνου.

— Τὸ ἀπαιτεῖς ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ κύριος Σαραμί, προφανῶς τεταραγμένος.

— Τὸ ἀπαιτῶ. Διὰ ποῖον ἐγκλημα κατηγορεῖς Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην ; Εἶπέ μοι.

— Διὰ φόνον.

— Τὸ ἠννόησα βλέπουσά σε τόσῃ ἀπληροκαρμένον. Καὶ τὸ θῦμα ἀπέθανεν ;

— Ἐπλήγη δι' ἐγχειριδίου εἰς τὸ στῆθος καὶ ἐξέπνευσεν αὐθαρῆ.

— Δι' ἐγχειριδίου ! ἀνέκραζεν ἡ κυρία Σαραμί.

Καί, ἀποσπαθείσα ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ συζύγου της, ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο τὰ πειστήρια, τὸ ἐγχειρίδιον δι' οὗ ἐφρονεῖτο ἡ Σαλβιέττη καὶ εἶπεν :

— Δι' αὐτοῦ τοῦ ἐγχειριδίου ἐφρονεῖτο ;

— Ναί, δι' αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Σαραμί ἐμειδία πάντοτε, ἀλλὰ βεβιασμένος. Ἡ ὠραία Ἰουλιέττη ἐξήταξε μετὰ περιεργείας τὸ ἐγχειρίδιον.

Αἶφνης εἶπεν :

— Δὲν εἶχες ἓν ὄμοιον εἰς τὸ γραφεῖόν σου ;

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνεσκιόρησε καὶ ἀπήντησεν :

— Ἀληθῶς, καὶ τὸ ἔχω εἰσέτι.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ ἐπαίτης ἠδυνήθη νὰ ἐμπήξῃ τὴν λεπίδα αὐτὴν εἰς ἀνθρώπινον στῆθος ;

— Εἶμαι πεπεισμένος.

— Ἀλλὰ πόθεν ἀρύεσαι τὴν πεποιθήσιν αὐτὴν ;

— Ἐκ τῶν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκυπτόντων γεγονότων.

— Καὶ τὰ γεγονότα ταῦτα ποῖα εἶναι ;

— Ἄ, προσφιλὴς μοι Ἰουλιέττη, εἰξεύρεις ὅτι μὲ ἀναγκάζεις νὰ παραβῶ τὰ καθήκοντά μου. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλύπτω . . .

— ὦ ! λέγε, λέγε, διέκοψεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ ζωρᾶς περιεργείας, ποῖαν ἡλικίαν εἶχε τὸ θῦμα ;

— Δέκα ὀκτὼ ἐτῶν· ἔχω τὸ πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς του.

— Ἦτο ἀνὴρ ἢ γυνή ; ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σαραμί.

— Γυνή· ὠραία κοραῖς τόσῃ ξανθῆ, ὥσῃ σὺ εἶσαι μελάγχρους.

— Καὶ ὁποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ ἐπαίτης διὰ νὰ τὴν φονεύσῃ ;

— Ἦτο νόθος θυγάτηρ του. Εἶχεν ἐραστὴν καὶ διὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φονεύσῃ.

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ μικρὸν σιωπῆ. Ἡ κυρία Σαραμί ἐσκέπτετο.

— Εἶναι ἀποτρόπαιον, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Εἶτα, διὰ σοβαροῦ τόνου, ἐξηκολούθησε :

— Σύζυγός ἀπατόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φονεύσῃ ;

— Ἡ ἐρώτησις αὕτη !... ἀνέκραζεν ὁ κύριος Σαραμί.

— Ἄλλ' ἀπάντησόν μοι λοιπόν, ὠμίλησον !

— Ὁ νόμος ὀρίζει ποινὰς διὰ τὸν φονεύοντα τὴν σύζυγόν του. Ἄλλ' ἂν τὴν συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφῶρῃ ἀτιμάζουσιν αὐτόν, τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον τὸν ἀθωοῖ πάντοτε. Ἄλλ' εἶπέ μοι τοῦλάχιστον, διατί μοι ἀπευθύνεις τοιαύτας ἐρωτήσεις ;

— Διὰ νὰ μάθω ! ἰδοὺ διατί· ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη διὰ τόνου ἰδιοτρόπου γυναικίως. Ἐὰν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ σύζυγός ἀθωοῦται, τότε καὶ ὁ ἐπαίτης θ' ἀθωωθῆ. Φονεύων τὴν ἀτιμασθεῖσαν θυγάτηρά του, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐφόνευε

σὺ αὔριον ἐμὲ ἂν σὲ ἠπάταν· τὸ ἐγκλημα τοῦ ἐπαίτου δὲν εἶναι μεγαλειότερον. Ἡ ἐκδίκησις εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι πράξις δικαιοσύνης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠτένιζε τὴν σύζυγόν του ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληττόμενος.

— Ἐπὶ τέλους, τῆ εἶπεν, αἱ ἐρωτήσεις σου εἶναι παράδοξοι, καὶ πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ σου ἡ περιέργεια.

— Λοιπόν, ἔστω, ἃς ἐκπνέλωμεν εἰς τὸν ἐπαίτην.

— Πάλιν τ' αὐτά ! Σὲ ἀπασχολοῦσι λοιπόν πολὺ τὰ κατὰ τὸν γέροντα αὐτόν ;

— Ἄλλὰ, μέχρι τοῦδε, οὐδὲν μοι εἶπες ἀποδεικνύον ὅτι εἶναι ὁ φονεὺς τῆς θυγατρὸς του. Νεαρὰ γυνή, ἀτιμασθεῖσα καὶ ἔγκυος, φονεύεται· τὴν εὐρίσκουσι νεκρὰν ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ κατηγοροῦσι τὸν πατέρα της . . .

— Ὁ Ἰωάννης ἦτο μόνος πλησίον τῆς Σαλβιέττης, ἀγαπητῆ μου. Ἄλλ' ἃς ἀφήσωμεν, σὲ παρακαλῶ, τὴν συζήτησιν αὐτὴν, ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὸ ἐπίπανον ἔργον μου.

Ὁ κύριος Σαραμί ὠμίλησε μετ' ὀργῆς, ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ.

Ἡ σύζυγός του προσεποικίθη ὅτι δὲν ἠννόησε τὴν ὀργὴν του. Ἀκούσασα τὸ ὄνομα, ὅπερ προέφερον ὁ σύζυγός της, ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ φρίκης ἀνέκραξε :

— Ποῖον ὄνομα προέφερες ; Σαλβιέττη ! Πῶς ! ἡ ὠραία χωρική, ἥτις κατῴκει πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος . . .

— Τὴν ἐγνωρίζεις ;

— Δὲν ἐνθυμῶμαι λοιπόν ὅτι ἡμέραν τινα, κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, καταληφθέντες ὑπὸ καταιγίδος, κατεφύγομεν εἰς τινα ἔπαυλιν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρδωνος καὶ σοὶ ἐπέστησα τὴν προσοχὴν ἐπὶ νεαρᾶς ξανθῆς κόρης, ἐξαισίας καλλονῆς, ἥτις μᾶς ἐφιλοξένησεν ;

— Ναί, ναί, πράγματι, ἐνθυμοῦμαι τὸ περιστατικὸν αὐτό.

— Ἐκτοτε τὴν εἶδον δις. Ἐλθοῦσα εἰς Νίμ με ἐπεσκέφθη.

— Ἄλλὰ, τότε, θὰ σοὶ ἐξεμυστηρεύθητι ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σαραμί ἀνησυχῶν καὶ ἐκπληκτός.

Ἡ κυρία Σαραμί, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν αἰφνης δακρύων, ἀπήντησε διὰ φωνῆς συγκεκριμένης :

— Μοὶ ἐξεμυστηρεύθη ἀρκετά, ὥστε δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἀθῶος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνεσκιόρησε ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ μετ' ἐκπλήξεως προδιδούσης τὴν βάσανον, ἦν ὑφίστατο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως, ἀνέκραξε :

— Τί λέγεις ; Ἄλλ' ἐξηγήθητι λοιπόν !

— Εἶπον, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Σαραμί, ὅτι ὁ ἐπαίτης δὲν ἐφόνευσε τὴν θυγάτηρά του. Τὴν τελευταίαν φορὰν, καθ' ἣν εἶδον τὴν ταλαίπωρον Σαλβιέττην, ἦτο μελαγχολικὴ καὶ καταβεβλημένη παρῆλθον ἔκτοτε μόλις τρεῖς μῆνες. Τὴν ἠρώτησα, καὶ δακρύουσα μοὶ εἶπε : « Δέσθε ὑπὲρ ἐμοῦ κυρία, δὲν εἶμαι εὐτυχῆς παρέβην

τά καθήκοντά μου. Ἡ καρδία μου ἐπληρώθη ἔρωτος, ὅστις με καθιστᾷ ἀνίσχυρον, δειλὴν, μισητὴν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ὁ ὅποιος θὰ ἦναι ἡ καταστροφή μου. Ἐάν ποτε μάθῃτε ὅτι με εὖρον φονευμένην, δύνασθε νὰ βεβαιώσητε ὅτι με ἐφόνευσεν ὁ ἔραστής μου. Σὺ λέγω τοῦτο, διότι θὰ με φονεύσῃ, τὸ πρόβλεπω. Μεγάλη συμφορὰ με ἀπειλεῖ.

— Αὐτὰ σοὶ εἶπεν; ἐψήθυρσεν ὁ κύριος Σαραμί δι' ὑποκόφου φωνῆς.

— Ναί, αὐτά. Βλέπετε ἤδη ὅτι θὰ ἐτιμώρεις ἕνα ἄθῳον. Ταχέως λοιπὸν διατάξον ν' ἀποφυλακισθῇ ὁ ἐπαίτης.

Ἡ Ἰουλιέττη ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἔτεινεν αὐτὴν εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπώθησε ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της, καὶ, τεταραχμένος ἐξ ὧσων ἤκουσεν, ἀπήνησε:

— Βραδύτερον, βραδύτερον Πρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν τὸν δολοφόνον ὁ Ἰωάννης δὲν δύναται ἀκόμη ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἡ ἀνωτέρω συνδιάλεξις ἐπροξένησεν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κυρίου Σαραμί βαθεῖαν ταραχὴν. Τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ σύζυγός του ἔλαβεν ἀφ' ἧς διὰ τὸν ἐπαίτην, ἡ πεποιθησις, ἡ τόσον σαφῶς ὑπ' αὐτῆς ἐκδηλωθεῖσα, περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, αἱ σχέσεις ἃς εἶχε μετὰ τῆς Σαλβιέττης, καὶ ἃς οὗτος ἠγνοεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πάντα ταῦτα ἐπνύξανον τοὺς φόβους, οὓς ἐπέφερον αὐτῷ αἱ ἀναμνήσεις του.

Δὲν δυνάμεθα ἐπιπλέον ν' ἀποκρύψωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι ἐμάντευσαν ἤδη.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦτο ὁ δολοφόνος τῆς Σαλβιέττης.

Μῆνιάς τινος πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐφονεύθη ἡ Σαλβιέττη, ἡ κυρία Σαραμί, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της καὶ πολλῶν φίλων, ἐξέδραμε μέχρι τῆς γερύρας τοῦ Γάρδωνος. Ὑπάρχει μεγαλῶς διαδεδομένη συνήθεια εἰς τοὺς κατοικοὺς τῶν Νιμ καὶ τῶν γειτόνων μερῶν νὰ ἐκδράμωσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα οἰκογενειακῶς ἢ ἐν πολυαριθμῷ συνοδίᾳ.

Ἀναχωροῦσιν ἀπὸ πρωῆς, ἀφοῦ πληρώσωσι τὰ κιβώτια τῆς ἀμύξης με τὰς ἀναγκίας διὰ τὴν ἡμέραν προμηθείας. Φθάντες εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον προγευματικίζουσιν εὐφροσύνῳς ἐπὶ τῆς χλόης, μετὰ τῶν περὶ τὸν Γάρδωνα ἰσῶν. Βίτα διασπείρονται εἰς τὰ γείτονα δάση, ὑπὸ τοὺς γιγαντώδεις θόλους τοῦ ἀρχαίου μνημείου, εἰς τὰ σπήλαια, καὶ τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ἐπανερχονται εἰς τὴν πόλιν, ἀφοῦ ἐπὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἀνέπνευσαν ἀέρα καθαρὸν, καὶ ἀπήλαυσαν τῶν ἠδέων αἰσθημάτων, ἅτινα προκαλεῖ ἡ πλήρης μυστηρίου καὶ μεγαλείου γραφικὴ ὁδοιπορία.

Ἡ κυρία Σαραμί ἠγάπα πολὺ τὰς τοιαύτας ἐκδρομὰς. Νέξ, ζωηρά, μὴ ἔχουσα οὐδὲ τέκνα οὐδὲ οἰκογενειακὰς ἀπασχολήσεις, ἀπληστος εἰς τὰς ἀπολαύσεις, παραδεδομένη εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς νεότητος, περικυκλουμένη ὑπὸ πιστῶν φίλων, ὧν ἦτο τὸ μεῖδιμα καὶ τὸ γόητρον, ὠργάνου πολλάκις τοιαύτας διασκεδάσεις, εὐτυχῆς ὡς θριαμβεύουσα βασιλῆς, καὶ ἀ-

ραιομένη νὰ παραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὰς ἰδιοτρόπους καὶ φαντασιώδεις διασκεδάσεις της νεαρὰς τινος, ὡς αὐτῆ, γυναίκας καὶ τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐλείνην, φειδρὰ καὶ πολυαριθμὸς συνοδία διεσκέδαζεν εἰς τὰ γειτνιαζόμενα πρὸς τὴν γερύραν τοῦ Γάρδωνος δάση. Αἶφνης, ὡς συμβαίνει κατὰ τοὺς καύσωνας, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη διὰ πυκνῶν καὶ σκοτεινῶν νεφῶν μετ' ὀλίγον δὲ ἡ καταιγὶς θὰ ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ ἕκαστος ἐζήτει νὰ προφυλαχθῇ ὡς ἠδύνατο, ζητῶν ἄσυλον εἰς τὰς πλησίον τῆς ὁδοῦ εὐρισκομένης ὀλίγας οἰκίας.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σαραμί κατέφυγον κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐπαυλὴν τοῦ γέροντος Κομβρέ. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχοντο εἰς αὐτὴν ἵνα ζητήσωσιν ἐπ' ὀλίγον φιλοξενίαν, νεαρὰ καὶ ὠραία χωρική εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἦτο ἡ νόθος καὶ μὴ ἀναγνωρισθεῖσα θυγάτηρ Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου.

Ἄς ἀναμνησθῇ τις τῆς περιγραφῆς τῆς Σαλβιέττης νεαρᾶς, ὅπως ἐνόησεν πόσον ἦτο ὠραία ζῶσα. Δὲν εἶχε μόνον τὴν ἀπαστραπτουσαν καλλονὴν τῶν Προβηγκιανῶν, ἀλλ' εἶχε τὸ γόητρον τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀνεπιτηδεύσεως, ὅπερ ἐθελεγε πάντας τοὺς γνωρίζοντας αὐτὴν.

Ἡ λεπτότης τῶν χαρακτηριστικῶν της, ἡ λευκὴ χροιά της, ἡ ξανθὴ κόμη της, ἡ ζωηρότης τοῦ βλέμματός της, ἐν ἐνὶ λόγῳ, αἱ χάριτες δι' ὧν ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ αἵτινες καθίστων αὐτὴν γοητευτικὴν, ὑπὸ τὰ ἐνδύματα τῆς χωρικῆς, ἐθελξαν τὸν κύριον Σαραμί. Ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ διαπύρους καὶ κακοβούλους ἐπιθυμίας πρὸ τῆς ἀθώας ἐκείνης παρθένου, ἣτις παρέσχεν αὐτῷ τὸ θέλημα τῶν ὠραίων καρπῶν, καθ' ἣν ὥραν ἀναπτύσσεται ὠριμαζῶν. Ἦγε τότε τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Εἶχε συνέλθει εἰς δεύτερον γάμον πρὸ δύο ἐτῶν μόλις καὶ, μολοντὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἀπέκτησε υἱόν, ἤδη ἀνδρωθέντα οὐχ ἧττον ἐν τῇ ἐνθουσιῳδῇ καρδίᾳ του διετήρει νεανικὰς ὁρμὰς, ὑπερβαίνουσας τὰ συνήθη ὄρια, ἕνεκα τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ βιαίου τοῦ χαρακτῆρός του.

Ἄλλως τε, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν, μὴ ἀπολαμβάνων τῶν τρυφεροτήτων ἀγνοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος, προστάτου καὶ φύλακος τῆς ἡσυχίας του, δὲν προσφυλάσσετο ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, δὲν ἠσθάνετο διὰ τὴν Σαλβιέττην. Δὲν ἠγάπα τὴν νεαρὰν σύζυγόν του. Ἐνυμφεῖθη αὐτὴν κυρίως διότι ἦτο πλουσία καὶ ἐκ καλῆς οἰκογενείας· ἄλλως τε μέλλων ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν προσεχῶς ἐνηλικιούμενον υἱόν του τὴν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου του προσερχομένην περιουσίαν, ἣν διεχειρίζετο ὡς κηδεμῶν, καὶ ἣτις ἀνήκεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν μόνον ἐκ τοῦ γάμου τούτου υἱόν του, δὲν ἤθελε νὰ ἀποστερηθῇ πάσης περιουσίας, χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσῃ νέα πλοῦτη εἰς ἀντικατάστασιν ἐκείνων, ἅτινα ὑπεχρεοῦτο ν' ἀποδώσῃ.

Ἀνατραφεῖσα διὰ θωπειῶν καὶ υπερβολικῶν περιποιήσεων ὑπὸ τῶν γονέων της,

κρύπτουσα ὑπὸ τὴν πλημμελῆ ἀνατροφήν φυσικὸν γόητρον, γενναίαν καρδίαν, λίαν ζωηρὰν καὶ ἀπερίσκεπτον φύσιν, ἡ Ἰουλιέττη ἀπεδέξετο, ὀλίγον ἀπερίσκεπτος, τὸν προσφερόμενον αὐτῇ σύζυγον. Τὸν συνεζεύχθη χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ, καὶ μόνον ἵνα συγκαταλεχθῇ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ συρμού, ἃς καθ' ἑκάστην συνήντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἴσως ἴσως, δελεασθεῖσα κάπως ἐκ τῆς μυστηριώδους, ἀνεπιτηδεύτου καὶ ψυχρᾶς σοβαρότητος τοῦ ἀνακριτοῦ.

Περιπαθῆς ὡς ὁ δὸν Ζουάν, ἀλλὰ καὶ ἀστατος ὡς ἐκεῖνος, ὁ κύριος Σαραμί διηλθεν ὀκτῶ ἡμέρας ἐν τῇ ἐρωτικῇ μέθῃ, ἣν τῷ ἐπροξένησεν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ λεπτοφυοῦς, εὐκάμπτου καὶ εὐσώμου ἐκείνου πλάσματος.

Ἄλλὰ τὸν ὀκτῶ ἡμερῶν παρελθουσῶν καὶ τῆς ἐπιθυμίας του πληρωθείσης—τοῦ ἀπλήστου εἰς ἠδονὰς πνεύματος του μὴ εὐρίσκοντος πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, εἰμὴ τὸ λίαν ἀηδὲς δι' αὐτὸν γόητρον, τῶν ἠδέων ἕξων τοῦ συζυγικοῦ βίου— ὁ κύριος Σαραμί ἠνόησε καλῶς ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠγάπα τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα, πρὸς ἣν ἄλλως τε οὐδὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἠδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, ὡς εἰ ἐκείνη εἶχεν ἐνοήσει ὅτι δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος δι' αὐτὴν σύζυγος.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐνοήσῃ τις ὅποια ἀποτελέσματα ἢ ἔνωσις αὐτῆ θὰ εἶχεν. Οἱ σύζυγοι δὲν ἐμισοῦντο ἀλλ' οὐδὲ ἠγαπῶντο. Ἐκαλύπτον τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀδιαφορίαν ὑπὸ φιλικῶν καὶ περιπαθεῖς λόγους, ὡς ἤρμοζεν εἰς καλῶν οἰκογενειῶν ἄτομα, τὰ ὅποια οὐδένα ἰδιαιτέρον ἔχουσι λόγον ἵνα μὴ αἰσθάνωνται, ἐλλείψει καλλιτέρου αἰσθημάτων, ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ ἐμπιστοσύνη ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν. Ὁ κύριος Σαραμί, κηδόμενος τῆς συζύγου του διὰ λόγους καθαρῶς ὑλικούς, ἐπιθυμῶν, ἄλλως τε, ν' ἀπολαμβάνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του πλήρους ἡσυχίας, μετεχειρίσθη αὐτὴν ὡς ἀνίσχυρον καὶ ἰδιότροπον πλάσμα, εἰς ὃ ὑποχωρεῖ τις, ἐπὶ τέλους, ἵν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὀχληρίας τοῦ ἀνίστασθαι. Ἡ Ἰουλιέττη μὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος, κατέστη ἀπαιτητικὴ, δεσποτικὴ. Ἐξεδήλου τὰς θελήσεις αὐτῆς καὶ τὰς ἐπέβαλλε.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἠδύνατο ὡς ἐξῆς νὰ συνοψισθῇ: Πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἔρωτος καὶ οὐχὶ ἀληθῆς ἔρωτος! Ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη κατ' ἐπιφάνειαν ἀνευ εἰλικρινοῦς ἐμπιστοσύνης! Φαινόμενη εὐδαιμονία! ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν συζύγων ὑπῆρχε βαθεῖα καὶ ἀόριστος ἀνία, ἣν δὲν ἀνωμολόγουν, καὶ ἣτις θὰ διέθεπτεν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ προδώσῃ τὴν πίστιν, ἣν ἀμοιβαίως ὤμισαν.

Πάντες οἱ γνωρίζοντες αὐτοὺς τοὺς ἐθεώρουν εὐτυχεῖς, καὶ ἔλεγον:

— Ἴδου πῶς ἀγαπῶνται!

Δὲν ἠγαπῶντο, καὶ ὅπερ τὸ θλιβερώτερον, οὐδεμίαν ἠσθάνοντο θλίψιν διὰ τοῦτο. Τοιαύτη ἦτο ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τοῦ κυρίου Σαραμί, καὶ ὁ βαθμὸς τῆς

εὐδαιμονίας του, ὅταν συνήνησε τὴν Σαλβιέττην. Τὴν ἠγάπησε πλέον τῆς Ἰουλιέττης, διότι τὰ μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης παρεμβλλόμενα προσκόμματα καὶ αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι καὶ συγκινήσεις, αἵτινες ἐκ τῶν προσκομμάτων τούτων θὰ προέκυπτον, ἐπηύξησαν τὸν ἔρωτά του.

Πῶς συνέβη νὰ ἐπανιδῆ τὸ ἀτυχεὲς πλάσμα;

Πῶς ἠδυνήθη ἐκεῖνος, δικαστής, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἡ φυσιογνωμία ἦσαν γνωστά, νὰ ἔλθῃ εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν Νιμ, ἐρωτικὰς σχέσεις, νὰ τηρήσῃ αὐτὰς μυστικὰς, ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του καὶ τοὺς φίλους του τὰς συχνὰς ἀπουσίας του, καὶ εἰς τοὺς πλησίον τῆς Σαλβιέττης διαμένοντας τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις του;

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Σαλβιέττην ὁ κύριος Σαραμί, κατεχόμενος ἔτι ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ λατρευτοῦ πλάσματος, ἐπανῆλθε παρ' αὐτῆ ἑσπέραν τινά.

Ἦτο μόνη ὅτε εἶδεν αὐτὸν εἰσερχόμενον κεκαλυμμένον ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ καθιδρον. Εἶχε διατρέξει πεζῆ, χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ σταθῆ, τὴν ἐξ εἰκοσι τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Νιμ, μέχρι τῆς γερύρας τοῦ Γάρδωνος.

Ἐτόλμησε νὰ τῆ ὁμολογήσῃ παράυτα τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς του, καὶ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνεποίησεν αὐτῆ. Ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τῆ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἐνόχου ἔρωτός του.

Ἡ Σαλβιέττη ἐξεδήλωσε ζωηροτάτην ἀγανακτικὴν.

— Μὲ ἀγαπᾶτε! σεῖς; ἀλλ' εἶθε ἔγγραμος.

Ἐνεθυμείτο ὅτι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν κατὰ πρῶτον εἶδε τὸν κύριον Σαραμί, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπαισία καλλονῆ συνετάραξε τὸ πνεῦμά της, οὗτος εἶχε μεθ' ἐαυτοῦ νεκρὰν γυναῖκα.

— Δὲν εἶμαι ἔγγαμος, ἀπήντησεν ἀνακιδῶς ὁ δικαστής. Ἡ γυνή, ἡ ὁποία ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονά μου ἦτο ἀδελφὴ μου.

Ἡ Σαλβιέττη ἐπίστευσε καὶ ἔτεινε πρόθυμον οὖς εἰς τοὺς ἐπιβούλους αὐτοῦ λόγους. Ἦτο νέος, εὐπιστος, ὠραῖος, φιλόρεσκος· τὸ αἷμα τοῦ ἀλήτου Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας της. Ἀπλοῖκῃ χωρικῇ, συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἔχοντος λευκὰς χεῖρας, ὅστις τῆ ὠμίλει μετὰ τρυφερότητος εἰς γλώσσᾳ, πρὸς ἣν αὐτὴ δὲν ἦτο εἰθισμένη. Ὅταν τὴν διεβεβαίου ὅτι ἦτο ἀρκούντως ὠραῖος ἵνα καταστῆ ἡμέραν τινὰ κυρία ἐπιφανής, ὅτι θὰ τὴν ἐλάμβανε σύζυγον, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς παιδεύσεως θὰ τὴν ἀνύψου μέχρις αὐτοῦ, ἐκεῖνη ἐπίστευεν εἰς τοὺς λόγους του.

Μετέβαιεν ἀπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος τὴν ἑσπέραν, ὅτε οὐδεὶς οὐδὲ νὰ ἴδῃ οὐδὲ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν ἠδύνατο. Προσέδενε τὸν ἵππον του εἰς τὸ ἵπποστάσιον τῆς ἐπαύλεως καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἐνθα τὸν ἀνέμενεν ἡ Σαλβιέττη.

ὑπερπληρωθεῖσα δῶρων καὶ ὑποσχέσεων ὑπέκυψεν εἰς τὸν ἔρωτά του. Καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν τὸ μέγεθος καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ παραπτώματός της, εἰμὴ καθ' ἣν ἡμέραν ἠννόησεν ὅτι θὰ καθίστατο μήτηρ.

Κατελήφθη ὑπὸ φόβου μὴ κατηγορηθῆ ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν, καὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν γειτόνων χωρίων, οἵτινες ἐθεώρουν αὐτὴν ὑπερήφανον καὶ ἀγέρωχον, καὶ οἵτινες μετὰ χαρᾶς θὰ διεκήρυττον τὴν ἀτίμωσίν της.

Ἀνεκοίνωσε τοὺς φόβους της εἰς τὸν ἑραστήν της, ἀποκαλύπτουσα αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη δυσχερομένης, ἀλλ' ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἀτυχεῖ κόρην νὰ τὴν ὀδηγήσῃ μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου, εὐθὺς ὡς ἡ ἐγκυμωσὴν της καθίστατο κατάφανή, καὶ νὰ τῆ χορηγήσῃ τὰ μέσα τοῦ ζῆν ἀνέτως καὶ ἀγνωστος.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ἡ Σαλβιέττη, εὐρισκομένη εἰς Νιμ, συνήνησεν ἀπροσδοκῆτως τὴν κυρίαν Σαραμί. Τὴν ἀνεγνώρισεν. Ἡ κυρία Σαραμί ἀφ' ἐπέρου, δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν ξανθόκομον ὠραῖαν χωρικήν, ἣτις τὴν ἐφιλιξένησε. Τὴν ἐχαίρεττε καὶ ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς λόγους τινὰς, ἐξ ὧν δὲν ἐβράδυνεν ἡ Σαλβιέττη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε πρὸ αὐτῆς τὴν σύζυγον τοῦ διαφθορέως της.

Κατέστη τοσοῦτον ὠχρὰ καὶ τὸσον ἔτρεμεν, ὥστε ἡ κυρία Σαραμί τὴν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς της.

— Ἄ! κυρία, ἀπήντησεν ἡ Σαλβιέττη, μετὰ βίας συγκρατοῦσα τὰ ἐκ τῆς ὀδύνης, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ ονειδίου δάκρυά της, ἔχω μεγαλὴν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν.

— Μεγάλην θλίψιν, ταλαίπωρος μικρά. Θέλεις νὰ μοὶ τὴν ἐμπιστεύθῃς;

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέκραξε περίτρομος ἡ Σαλβιέττη. Ἄλλοτε, δὲν λέγω ὄχι, ὑπέλαβεν ὀλιγώτερον τεταραγμένη, ἀλλ' ὄχι σήμερον.

— Λοιπὸν, ἔστω! Τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέλθῃς εἰς Νιμ, ἐλθέ νὰ με ἐπισκεφθῇς, καὶ ἂν με θεωρήσῃς ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης σου, θὰ σὲ ἀκούσω καὶ θὰ σὲ παρηγορήσω, ἂν δύναμαι.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Σαλβιέττη ἐμμανῆς ἔσπευσεν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐγνώριζεν ὅτι θὰ εὕρισκε τὸν ἑραστήν της. Τῷ ἀπηύθυνε πικρὰς καὶ δριμυεῖς ἐπιπλήξεις· τῷ ἐζήτησε λόγον διὰ τὴν προσβληθεῖσαν τιμὴν της, καὶ τὸν κατέστησεν ὑπεύθυνον διὰ τὰ εἰς τὸ μέλλον συμβησόμενα δυστυχήματα.

— Μὲ ἠπάτησες ἐπονειδίστως, τῷ εἶπε, καὶ με παρέσυρες εἰς τὴν ἀβυσσον. Ἐπίστευα ὅτι θὰ ἠρῳθρίων μόνον διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου· ἀλλ' αὐτὴ ἐδικαιολογήτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον διὰ σὲ ἤσθλην. Σήμερον, χάρις εἰς σέ, εἶμαι ἔνοχος ἐγκλήματος καὶ ἀπηλιτισμένη, διότι σὲ ἐγνώρισα.

Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ· ἀλλ' ἡ ὀργὴ τῆς Σαλβιέττης ἐδιπλασιάσθη· ἐν δὲ τῷ παροξυσμῷ τῆς ἀγανακτικῆς της τῷ εἶπε:

— Μία μόνη μοὶ ὑπολείπεται καταφυ-

γῆ· νὰ βιβθῶ εἰς τοὺς πόδας τῆς συζύγου σου νὰ τῆ ὁμολογήσω τὰ πάντα καὶ νὰ τεθῶ, ἐγώ, ἡ τοῦ λοιποῦ ἀπωλεσθεῖσα, ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

— Δὲν θὰ τὸ πράξῃς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σαραμί, γενόμενος κάτωχρος.

— Ὅθὰ τὸ πράξω, ὅθὰ τὸ πράξω, σοὶ τὸ ὁμνῶ.

— Κεὶ ἐγὼ θὰ σὲ φονεύσω πρὶν καταφυγῆς εἰς τὸ γελοῖον, ἐπικίνδυνον καὶ βίαιον αὐτὸ μέσον.

Τὴν ἀπειλὴν ταύτην συνώδευσεν ὁ ἀνακριτής διὰ φοβερὰς χειρονομίας.

Τὴν ἑσπέραν ἡ Σαλβιέττη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαυλιν, μὴ συλλογιζομένη τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἑραστοῦ της. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἠννόηθη νὰ δεχθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸν κύριον Σαραμί· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δέχεται ἀκινδύνως εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἐπαύλεως, αἱ σινεντεύξεις τῶν ἐλάμβανον χωρᾶν εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

— Πρέπει νὰ δοθῆ ἐν τέλος! εἶπε ἡμέραν τινὰ καθ' ἐκυτόν ὁ κύριος Σαραμί.

Παρητήρησεν ὅτι ὁ ὑπῆρέτης τῆς ἐπαύλεως κατεκλίνετο εἰς τὸ ἵπποστάσιον ἦτο δὲ νεανίας, καὶ δὲν θὰ ἦτο ἀπίθανον, ἂν ἐφονεύετο ἡ Σαλβιέττη, ν' ἀποδοθῆ εἰς αὐτὸν τὸ ἔγκλημα. Ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἐστηρίζε τὸ σχέδιόν του, καὶ δὲν ἀνέμενεν εἰμὴ τὴν κατακλιηλον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ εὐκαιρίαν.

Ἐν τούτοις ἡ Σαλβιέττη, ἀποφασίσασα ἐν ἀρχῇ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν κυρίαν Σαραμί, μετενόησε κατόπιν, ἵνα μὴ σπαράξῃ τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς καὶ ἀγαθῆς ἐκείνης γυναικός, ἣτις οὐδὲν τῆ ἐπροξένησε κακόν. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, εὐρισκομένη εἰς Νιμ, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Σαραμί. Τότε τῆ εἶπεν ὅσα αὐτὴ ἐπανέλαβεν εἰς τὸν σύζυγον της, ἵνα τῷ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο ὁ φονεὺς τῆς Σαλβιέττης.

Ἐμαθεν ὁ κύριος Σαραμί τὴν εἰς τὴν σύζυγόν του ἐπίσκεψιν τῆς ἐρωμένης του; Δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ βεβαιώσωμεν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ τὴν ταλαίπωρον κόρην, ἣς ἐπροξένησε τὴν συμφορὰν.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀφίκετο ἑσπέραν τινὰ παρὰ τῆ Σαλβιέττη, καθ' ἣν ὦραν αὐτὴ, μὴ ἀναμμένουσα αὐτόν, εἶχε κατακλιθῆ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐξαίφνης· ἔμεινε δ' ἐκεῖ, χάρις εἰς τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐκέκτητο ὅτε ἠγάπατο καὶ, ἣτις ὑψίστατο ἔτι Τί συνέβη μετὰ τῶν δύο ἀμοιβαίως ὀργισμένων ἑραστῶν. Ἐκεῖνος μόνον ἠδύνατο νὰ εἶπῃ. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ὥραν, ὅταν δὲ ἀπῆλθεν ἡ Σαλβιέττη ἔφερον εἰς τὸ στῆθος τὸ θανατηφόρον τραῦμα, ὅπερ τῆ κατήνεγκε.

Ἐπανῆλθεν εἰς Νιμ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν συναστροφὴν του, ἀπεσύρθη ἵνα κοιμηθῆ ἡσυχῶς, ὡς εἰ ἐξετέλεσε πρᾶξιν ἀγαθὴν.

Τὴν πρωίαν, λίαν ἐνόρηξ, τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἐγκλήμα διεπαράχθη εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Κομβρέ, καὶ ἔλαβε διαταγὴν νὰ μεταβῆ ἐκεῖ παράυτα. Παρέστη ἄνευ κατα-

φανούς τῷ κοινῷ συγκινήσεως, χωρίς νὰ φοικιάσῃ εἰς τὸ ἀποτρόπαιον θέαμα, τοῦ οὐοίου αὐτὸς ἦτο ὁ ἐργάτης.

Ἐξήτασεν ἀπαθῶς τὸ ἄπνου σῶμα, τὸ ὅποτον ἄλλοτε εἶχε καλύψει δι' ἐνόχων φιλημάτων, κατόπιν δὲ ἀσπλάγχχνως ἐφόνευσεν. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐκφράσῃ ὑπονοίας κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς ἐπαύλεως, ὡς εἶχεν ἀποφασίσει, ἐπωφελήθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἐπαίτου καὶ τῶν ὑπονοϊῶν τῶν χωροφυλάκων, ἵνα κατηγορήσῃ αὐτόν, ἐπικαλούμενος τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐζητεῖ νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀποδείξεις.

Τοῦτο δὲ ἐπραττεν, οὐχὶ διότι ἤθελεν, αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐνοχος, νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἔγκλημα, καταστρέφων ἀθῶον, ἀλλὰ διότι ἐπεθύμει, δεικνύων δραστηριότητα εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως, νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας, αἵτινες τυχόν θὰ ἐγενῶντο εἰς τινας, ἀν μὴ ἀπεδεικνυεν ἐπιμονὴν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ δακτυλίου ἀνησυχεῖ καὶ αὐτόν. Ἐροθεῖτο τὴν ὀξυδερκειαν τοῦ Ἰωάννου διὰ τοῦτο δέ, ἀφού ὠμολόγησεν ὅτι ὁ δακτύλιος ἦτο ἰδικὸς του, ἐξήλειψε διὰ ῥίτης τὰ ἐνδοθεν κεχαραγμένα ὀνόματα, ἵνα δύναται νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ δακτύλιος δὲν τῷ ἀνῆκε καὶ ὅτι βεδοκίωσας τὸ ἐναντίον ἠπατήθη.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ πρὸ καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαλβιέττης συμβεβηκότα. Ἐνόητον ἦδη ὁποῖας βρασμούς ὑρίστατο ὁ φονεὺς. Μετὰ τὰς ἐμπιστευτικὰς ὁμολογίας τῆς συζύγου του, ἄς δὲν ἠδύνατο ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἰωάννου ἐπ' οὐδεμιᾶς ἐστηρίζετο ἤδη βάσεως, καθίστατο μάλιστα ἀπιθανός.

Ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Σαλβιέττη ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς φοβούμενος δὲ τὰς τε ὑπονοίας τῆς συζύγου του καὶ τὰς τοῦ Ἰωάννου, ὡς καὶ τὰς προσπαθείας ἄς ὁ ἐπαίτης θὰ κατέβαλλεν, ἅμα ἠλευθεροῦτο, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸν μυστηριώδη ἐραστήν, ἐσκέπτετο ἀδημονῶν μῆπως κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν τραγικῶν ἐρώτων του, ἀφῆκεν εἰς τὰ μέρη ὅποθεν διήλθεν ἴχνος τῆς διαβάσεώς του, δυνάμενον ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐνεθυμείτο ὅτι ἔγραψεν εἰς τὴν Σαλβιέττην ἐπιστολήν, μὴ ὑπογεγραμμένην μὲν, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπανέυρε μεταξύ τῶν ἐγγράφων τῆς νεκρᾶς.

Διὰ τοῦτο δὲν ἐσπευδε, παρὰ τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του, νὰ ἀποφυλακίσῃ τὸν ἐπαίτην. Ἦθελε νὰ κρατήσῃ τοῦτον ὅσον ἠδύνατο πλειότερον εἰς τὰς φυλακάς, ἵνα ἐξασθενήσῃ καὶ καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ πρὸ πάντων, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ εὖρη διέξοδον, καὶ ἵνα καταστήσῃ προφανῆ τὰ γεγονότα τὰ καθιστῶντα πιθανήν τὴν ἐνοχὴν τοῦ Ἰωάννου.

Γ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ ἀνάκρισις Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου, περὶ τὴν τετάρτην ὧραν τῆς ἐσπέρας,

ὁπότε, κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀρχεταὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὁ ἐπαίτης ἦτο μόνος ἐν τῇ εἰρική του, ἔνθα ἐπανῆλθε μετὰ βραχὺν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς περιπατῶν. Καθήμενος ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς κλίνης του, τὰς κνήμας ἔχων κεκαλυμμένας διὰ μαλλίνου σκεπάσματος, ἐνεκα τῆς δριμύτητος τοῦ φύχου, καὶ περιβεβλημένος τὰ ῥάκη, ἅτινα ἐχρησίμευον αὐτῷ ὡς ἐνδύματα, ἠτένιζε περίλυπος διὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ φεγγίτου, τοῦ φωτίζοντος τὴν εἰρικήν του, τὸν μελανὸν καὶ συννεφώδη οὐρανόν, σκοτιζόμενον ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον.

Βίαιος ἀνεμὸς, πνέων μετ' ἀλλοκότου πατάγου, ἐπροξένει ὑπόκωφον, μυστηριώδη καὶ συγκεχυμένον θόρυβον, ὅστις καθίστατο ἰσχυρότερος διὰ τῆς ἠχῆς τῶν σκοτεινῶν καὶ ἐρήμων διαδρόμων.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης διετέλει ἐν βαθείᾳ μελαγχολίᾳ καὶ θλίψει.

Ἐσκέπτετο τὴν νεκρὰν θυγατέρα του, τὸ χάρμα ἐκεῖνο τῆς ὑπάρξεώς του, τὸ τόσω ταχέως ἐκλείψαν, τὸ αἰφνὴς σεσθῆν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐκείνην, ἐσκέπτετο, ἠτις ἐζῆ ἀνηθρᾶ καὶ μειδιῶσα ὡς εὐοσμὸν ἀνθος, ἦδη τὴν καλύπτει τὸ ψυχρὸν χῶμα. Δὲν θὰ ἀκούσῃ πλέον τὸν ἦχόν τῆς φωνῆς τῆς, δὲν θὰ ἴδῃ πλέον τὸ ἀγνὸν μέτωπόν τῆς, δὲν θὰ θλίψῃ πλέον εἰς τὰς χεῖράς μου τὰς λεπτοφρεῖς χεῖράς τῆς. Εἶναι νεκρά! Ἀπέθανε!

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ ἐπιπόδιος, ἠτις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἐπανάρχετο ἀενάως εἰς τὰ χεῖλη του. Τὸ στῆθος τοῦ ἐξογκούτο ἐκ τῶν ἀπαύστων λυγμῶν ὅταν δέ, ἐπ' ὀλίγον ἀνεπαύετο ἐκ τῆς ὀδύνης του, κατελαμβάνετο ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων ἐκδικήσεως. Ἐπὸθει τὴν ἔλευθερίαν, οὐχὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ζωῆς, ἣν εἶχε βαρυνθῆ, καὶ ἠτις τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἀνευτέρας καὶ γοήτρου, ἀλλὰ διότι ἤλπιδε νὰ ἀνέυρῃ τὸν φονεὰ τῆς θυγατρὸς του, καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν σκληρῶς διὰ τὸ ἔγκλημα, ὅπερ ἠνέφεξεν εἰς τὴν καρδίαν του τραύματα αἰμάσσοντα διὰ παντός. Αἱ ὧραι παρήρχοντο καὶ ἡ νύξ ἐπλησιάζεν. Ἦτο εἰς τὸ σκότος.

Βαθμηδὸν τὸ βαθὺ σκότος ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς εἰρικής του. Μετὰ τινα λεπτὰ θὰ ἤρχετο ὁ δεσμοφύλαξ κομίζων αὐτῷ τὴν λιτὴν τροφοδοσίαν του ἀφού δὲ ἔτρωγε θὰ ἐξηπλοῦτο, ὡς καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κλίνης του, ἣς τὸ προσκεφάλαιον ἦτο ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων του.

Αἰφνης ἤκουσε κρότον βημάτων εἰς τὸν ἐξῶθεν τῆς εἰρικής του διαδρόμον. Ἡ κλεις ἐστράφη μετὰ θορύβου ἐν τῷ κλείθρῳ, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ζωηρὸν φῶς ἐφώτισε τὴν εἰρικήν.

Ἠγέρθη ἐκπληκτός. Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς εἰσῆλθε κρατῶν λυχνίαν ἠκολούθει δὲ αὐτὸν μελανεῖμων γυνή, τὸ πρόσσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ πυκνῆς μαλλίνης καλύπτρας.

Ἰωάννη, εἶπεν ὁ διευθυντὴς, ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ. Ἐνεκα σεβασμοῦ

πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς χάριν σου συναινῶ νὰ συνδιαλεχθῆτε μόνον.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε μηχανικῶς ὁ Ἰωάννης.

Ὁ διευθυντὴς ῥίψας περὶ ἑαυτὸν βλέμμα οὐκτου καὶ ταραχῆς εἶπε:

— Ζητῶ συγγνώμην, κυρία, ὅτι σὰς ὠδήγησα ἐνταῦθα. Ἡ εἰρική αὕτη εἶναι ἀθλία καὶ ἀνευ πυρός. Μήπως προτιμάτε νὰ ὀδηγηθῆ ὁ φυλακισμένος εἰς τὸ γραφεῖόν μου;

— Ὅχι, ὄχι! ἀπήντησε μετὰ σπουδῆς ἡ κεκαλυμμένη κυρία.

Ὁ διευθυντὴς προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσθέσῃ.

Τότε ἡ ἐπισκέπτρις προὐχώρησεν ἐν βήμα πρὸς τὸν ἐπαίτην. Ἀποκαλύπτουσα δὲ ἀποτόμως τὸ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— Μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ἡ κυρία Σαρραμί! ἐπιθύρισε ὁ Ἰωάννης, προσηλωθεὶς εἰς τὴν θέσιν του ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ ἐμέ, κυρία;

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προσέφερε μετὰ τινος τραχύτητος, νομίσας ὅτι ἤρχετο ἐξ ὀνόματος τοῦ συζύγου τῆς, ἐπιμένοντος νὰ ὑποπτύῃ αὐτὸν ὡς φονεὰ τῆς Σαλβιέττης.

Ἄλλὰ ταχέως ἠννόησε τὴν πλάνην του, ὅτε ἡ κυρία Σαρραμί τῷ εἶπεν:

— Ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω, πεπεισμένη ὅτι εἶσαι ἀθώος.

Αἱ ιδέαι τοῦ Ἰωάννου μετεβλήθησαν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἰσὸν προηγουμένου φύλλου]

— Λοιπόν, λοιπόν, κύριε Σηκικό, ἀνεφώνησε, μόλις ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ὀνομάζετε διασκεδαστικὸν ταξείδιον αὐτό; ἐγὼ οὐδόλως διασκεδάζω.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνας.

— Ἡ ἀνωφέρεια ὅμως εἶναι ἐπίπονος.

— Οἱ καλοὶ ἵππεις ἐκεῖ μόνον τρέχουσι.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀξιώσεις καλοῦ ἵππεως.

— Τότε, μέναιτε ὀπίσω.

— Ὅχι, καθόλου, ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Λοιπόν, ἐμπρός, ἐμπρός!

Ὁ Σηκικό ἐπέσπευσε τὸ βαδισμα τοῦ ἵππου του.

— Ἰδού, ὁ Πανούργος ἀσθμαίνει, σταματᾷ, ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Τότε, ὑγεῖαινε κουμπάρε, εἶπεν ὁ Σηκικό.

Ὁ Γορανφλότος, ἐπὶ μίαν στιγμήν, ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ὁμοίως, πλὴν ἐνεθυμήθη, ὅτι ὁ ἵππος, τὸν ὅποτον κατηράτο καὶ ὅστις ἐφερεν ἕνα τόσον ἰδιότροπον ἀνθρωπῶν, ἐφερεν ἐπίσης τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ὑπάρχον βαλάντιον. Ἔδειξε, λοιπόν, αὐταπάρησιν καὶ ἔτυψε, διὰ τῶν σανδαλίων του, τὰ πλευρὰ τοῦ

ἐξωργισμένου ὄνου, ἀναγκάσας αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἵππον τοῦ Σχικῶ.

— Θά φονεύσω τὸν δυστυχῆ Πανούργον μου, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν παράπονητικὴν, ὅπως διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σχικῶ, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς εὐκλισθίας του. Βεβαίως, θά τον φονεύσω.

— Ἔστω, φονεύσατέ τον, κουμπάρε, φονεύσατέ τον, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, χωρὶς ἢ τόσον σημαντικὴ θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου τοιαύτη παρατήρησις νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ βραδύνῃ τὴν πορείαν τοῦ ἵππου του· φονεύσατέ τον, θ' ἀγοράσωμεν ἓνα ἡμίονον.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐὰν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

— Βοήθειαν, ἐφώνει ὁ μοναχός, βοήθειαν, θά κυλίσω εἰς τὸ ποτάμι.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ· ἐὰν πέσητε εἰς τὸ ποτάμι, σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θά κολυμβήσητε ἀκόπως.

— Ὡ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Γορανφλότος, βεβαίως θά πνιγῶ. Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ταῦτα μοὶ συμβαίνουσι, διότι εἶμαι ὑπνοβάτης!

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

— Κύριε, Κύριε, ὁποῖαν ἀμαρτίαν διέπραξα, ἵνα μὲ τιμωρῆς διὰ τοιαύτης νόσου;

Ἄφνης, ὁ Σχικῶ, ἀφικόμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀνωφεροῦς ὁδοῦ, ἐσταμάτησε τόσον ἀποτόμως τὸν ἵππον του, ὥστε οὗτος ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

— Στάσου, διάβολε, στάσου, ἐφώνησεν ὁ Σχικῶ.

Ἄ ὄνος ὅμως εἶχε συνεθισθῆ νὰ τρέχῃ ἀπὸ ρυτῆρος, εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι οἱ ὄνοι ἐμμένουσιν εἰς τὰς συνεθείας των.

— Στάσου, ἐπανάλαβεν ὁ Σχικῶ, ἄλλως, μὰ τὴν πίστιν μου ὡς εὐπατρίδου, θά σε πιστολίσω.

— Τί διαβολάνθρωπος εἶναι αὐτός; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος· τί λυσασσμένον ζῶον τὸν ἐδάγκασε;

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῶ ἀντήχει ἔτι μᾶλλον φοβερά καὶ ὁ μοναχός ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουεν ἤδη συρίττουσαν τὴν σφαῖραν τοῦ πιστολίου του, ἐπομένως ἐξετέλεσεν εὐχερῆ, ἕνεκα τῆς ἐπὶ τοῦ ὄνου θέσεώς του, κινήσιν, ἣτοι διωλίσθησεν ἀπὸ τοῦ ὄνου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

— Ὅριστε μας, εἶπε, πεσὼν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του καὶ ἀρπάσας τὸ σχοινίον τοῦ ὑποζυγίου του, τὸ ὁποῖον τὸν παρέσυρε μὲν βήματά τινα, ἀλλ' εἶτα ἐσταμάτησε.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Γορανφλότος ἀνεζήτησε τὸν Σχικῶ, ὅπως ἴδῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζωγραφουμένην τὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν τόσον δεξιῶς ἐκτελεσθεῖσαν κατάβασίν του.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

τ' ἀριστερὰ κινήσιν, ὅπως διέλθῃ ὀπισθεν τοῦ καπηλείου. Ὁ Γορανφλότος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀντίληψις ἔκαμνε γιγαντιαίας προόδους, ἐνόησε τὸν λόγον τῆς νέας διευθύσεως τοῦ Σχικῶ, διότι, δι' ἐνός βλέμματος, εἶδεν, ὅτι τρεῖς ἡμίονοι ἵσταντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

— Λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καθ' ἄρεσιν ἐκείνων τῶν ὀδοιπόρων, θά κανονίζονται αἱ ὥραι τοῦ γούματος ἡμῶν. Εἶναι πολὺ λυπηρὸν.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

Ἄ ὄνος, ὡς ἐάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηρὰν τινα πλαγίαν στενωπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βραδίῃ πεζῆ.

ΚΕ'

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀντήλλαξε τὸν ὄνον του ἀντὶ ἡμῶν καὶ τοῦτον ἀντὶ ἵππου.

Αἱ βάσανοι τοῦ Γορανφλότου προσήγγιζον εἰς τὸ τέρμα των, τοῦλάχιστον δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· μετὰ τὴν ἐν λόγῳ λοξοδρομίαν, αἱ δύο συνοδοιπόροι ἐπανῆλθον εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν, ὀδοιπορήσαντες δὲ τρία τέταρτα λεύγας, ἐστάθμευσαν εἰς ἀντάξιον τοῦ προηγουμένου καπηλείου. Ὁ Σχικῶ κατέλαβε θάλαμον, βλέποντα πρὸς τὴν ὁδόν, ὅπου παρετέθη ὁ δευτερεύουσα αὐτοῦ φροντίς, διότι ὀλίγον ἔτραγεν, ἐνθ' ἐπιμελῶς προσεῖχεν εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ ἀσχολία του ὅμως αὕτη διήρκεσε ἕως τῆς δεκάτης ὥρας, μέχρι τῆς ὁποίας, οὐδὲν ἰδὼν ἢ ἀκούσας, διέλυσε τὴν πολιορκίαν καὶ διέταξεν, ὅπως ὁ ἵππος του καὶ ὁ ὄνος τοῦ μοναχοῦ, ἐνισχυθέντες διὰ διπλῆς μερίδος βρώμης καὶ πιτύρων, ὡσιν ἔτοιμοι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκείνης τῆς διαταγῆς, ὁ Γορανφλότος, ὅστις, πρὸ ἡμισείας ὥρας, ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἐνῶ διετέλει μόνον ἐν τῇ μετὰ καλὸν καὶ δι' ἀφθόνων σπονδῶν γενναίου οἴνου ποτισθέντα δεῖπνον ἐπερχομένη ἡδεῖα ἐκστάσει, ἐξέπεμψε στεναγμὸν.

— Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου; εἶπεν.

— Αἶ, διάβουλε, θὰ ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ ἐγείρῃσαι ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἀλλὰ διατί; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος.

— Καὶ ὁ ὄρθρος;

— Ἦμην ἀπηλλαγμένον ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου, ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

Ὁ Σχικῶ ὕψωσε τοὺς ὦμους, ἐνῶ ἐψιθύρισε τὴν λέξιν ὀκνηροί.

— Μάλιστα, ὀκνηροί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος; ἀλλὰ διατί ὄχι;

— Ὁ ἄνθρωπος ἐγέννηθη ἵνα ἐργάζεται, ἀπήντησεν ὁ Γασκόνος, ἐν εἶδει ἀποφθέγματος.

— Καὶ ὁ μοναχός, ἴν' ἀναπαύηται, εἶπεν ὁ ἀδελφός.

Εὐχαριστηθεὶς δ' ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἐφάνη συγκινησάσα καὶ αὐτὸν τὸν Σχικῶ, ἠγέρθη μεγαλοπρεπῶς καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ ὁποία, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σχικῶ, φοβουμένου ἀνόητόν τινα πράξιν τοῦ μοναχοῦ, εἶχε τεθῆ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κοιτῶνος.

Τὴν ἐπιούσαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐὰν μὴ ὁ Γορανφλότος ἐκοιμάτο βαθέως, ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἴδῃ, ὅτι ὁ Σχικῶ ἠγέρθη καὶ κατεσκόπευε τὴν ὁδὸν ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου.

— Αἴφνης, ὁ Σχικῶ, καίτοι ἀποκρυπτόμενος καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων, ὀπισθοχώρησε καθ' ἕν βῆμα· ἐὰν δ' ὁ Γορανφλότος μὴ ἐξηκολούθει κοιμώμενος, ἤθελεν ἀκούσει τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν τριῶν ἡμιόνων.

Ὁ Σχικῶ ἐπλησίασε παραχρῆμα τὸν Γορανφλότον, τὸν ὅποιον ἔσεισε βιαίως μέχρις οὐ ἀφύπνισεν αὐτόν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω μιᾶς στιγμῆς ἡσυχίαν; ἐψιθύρισε ὁ Γορανφλότος, ὅστις εἶχε κοιμηθῆ ἐπὶ δέκα συνεχεῖς ὥρας.

— Ἐπάνω, ἐπάνω, εἶπεν ὁ Σχικῶ ἄς ἐνδυσθῶμεν καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀλλὰ τὸ πρόγευμα; εἶπεν ὁ μοναχός.

— Εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Μοντερώ.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ Μοντερώ; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος, ἀδαέστατος τῆς γεωγραφίας.

— Ἡ Μοντερώ εἶναι ἡ πόλις, ὅπου προγευματίζουσιν, εἶπεν ὁ Γασκόνος, σοὶ ἀρκεῖ;

— Ναί, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ μοναχός.

— Τότε, κουμπάρε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, καταβάνων νὰ πληρώσω τὸν κάπηλον, ἐὰν δ' ἐντὸς πέντε λεπτῶν δὲν εἶσαι ἔτοιμος, ἀναχωρῶ μόνος.

Ὁ στολισμὸς τοῦ μοναχοῦ δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον, ἀλλ' ὁμως ὁ Γορανφλότος

κατηνάλωσεν ἐξ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπομένως, ὅτε κατήλθεν εἰς τὴν ὁδόν, εἶδεν ὅτι ὁ Σχικῶ, ἀκριβῆς ὡς Ἐλβετός, εἶχεν ἤδη προπορευθῆ αὐτοῦ.

Ὁ μοναχός διεσκέλισε τὸν Πανούργον, ὅστις, ὑπερηρηθισμένος ἐκ τῆς διπλῆς μερίδος βρώμης καὶ πιτύρων, ἐκάπασεν ἀφ' ἐαυτοῦ καὶ ταχέως ἐπλησίασε τὸν Γασκόνον.

Οὗτος ἴστατο εὐθυτενῆς ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν τοῦ ἵππου του ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς.

Ὁ Γορανφλότος ἀνηγέρθη ἐπίσης καὶ εἶδεν ἀπωτέρω εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅτι τρεῖς ἡμίονοι καὶ τρεῖς ἀναβάται· καθήρχοντο ὀπισθεν λόφου.

Ὁ μοναχός ἐστέναξε, συλλογισθεὶς πόσον ἦτο λυπηρόν, ὅτι ἀλλοτρία ἐπιρροὴ ἐπέδρα ἐπὶ τῆς τύχης του.

Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ Σχικῶ ἐτήρησε τὸν λόγον του, διότι συνεγευμάτισε μετὰ τοῦ Γορανφλότου εἰς Μοντερώ.

Αἱ δύο ἐπόμεναι ἡμέραι δὲν παρήλλαξαν τῆς προηγηθείσης εἰμὴ καθ' ὅτι, περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Σχικῶ ἀπέβαλε τὴν συνήθη αὐτῷ φαιδρότητα, διότι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἴχνη τῶν τριῶν ὀδοιπόρων, τοὺς ὁποίους παρακολούθει· ἔνεκα δὲ τούτου, ἐδείπνησε δύσθυμος καὶ ἐκοιμήθη ἀνήσυχος.

Ὁ Γορανφλότος ἔφαγε καὶ ἔπιεν ἀντι δύο, ἐδοκίμασε τὰ καλλίτερα ἄσματά του, ἀλλ' ὁ Σχικῶ ἔμεινεν ἀπαθής.

Μόλις ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν, ὅτε ὁ Σχικῶ ἦτο ὄρθιος καὶ ἔσειε τὸν σύντροφόν του· ὁ μοναχός ἐνεδύθη, ἅμα δὲ τῇ ἀναχωρήσει, ἔτρεξαν ἀπὸ ρυτῆρος, ἀλλ' οὐδαμοῦ τοῦ ὀρίζοντος ἐπεφάνησαν ἡμίονοι.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

Διμλ.

ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

[Σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Βήδων τῆς Τύνιδος].

Ὁ Ἄραψ εἶναι λίαν φιλήδονος, ἀγροῦκος καὶ ἐγωῖστικὸς ἵνα ἀνυψώσῃ τὴν γυναῖκα μέχρις αὐτοῦ. Ἀπαίδευτος, ἀνευ ἀνατροφῆς, ὑποκριτῆς καὶ ἔτοιμος πάντοτε πρὸς ἀργυρολογίαν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἰδέαν μεγαλείου, ἢ λεπτότητα αἰσθήματος. Οὐχὶ διότι στερεῖται πνεύματος, ὦν εὐφυῆς ἄλλως τε, ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔχει ὡς μόνην διανοητικὴν τροφήν τὴν ἀναγνώσιν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ Κορανίου, ὁ Μουσουλμάνος θέλει ἐξακολουθήσει ἀποβάλλων τὰς ἠθικὰς καὶ διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Διὰ τὸν Ἄραβιν ἡ γυνὴ εἶναι ὄργανον ἡδονῶν ἢ προῖόν κέρδους. Ἐὰν μὲν ὁ κύριός της, διότι ἀνήκει αὐτῇ, εἶναι πλούσιος, ἡ γυνὴ ζῆ ἐν πάσῃ τῇ ἀβρότητι τῆς πολυτελείας, τῶν κόσμων, τῆς ἡδυπαθείας, ἐὰν δὲ πτωχός, ἐργάζεται σκληρῶς καὶ ἐπιπόνως διὰ τὸν κύριόν της, καὶ πρὸς ὄφελος μόνον αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον εἰς λίαν αὐτοῖς προσηλωμένοι· ἱκαναί πρὸς πολλὰς θυσίας, ἢ ἀφοσίωσις αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει τροφήν ἢ μόνον τὴν ἐξέ-

γερσιν καὶ διαθροῦσιν τῶν παθῶν της. Ἐν τῇ συγχρόνῳ τῆς Τύνιδος ἱστορίᾳ ἀνευρίσκομεν δύο τύπους γυναικῶν λίαν ἀνομοίους ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν, ὧν ἡ μία, ἢ διακρινομένη ἐπὶ τούτοις, ὑπῆρξε δούλη σχεδὸν τῆς ἄλλης, ὑποκύπτουσα αὐτῇ δι' ἔρωτα πρὸς τὸν σύζυγόν της. Διηγούμενοι τὴν ἀληθῆ ταύτην ἱστορίαν δρακτόμεθα τῆς περιστάσεως ἵνα μάθωμεν ὀλίγας τινας σελίδας τῆς σχεδὸν συγχρόνου, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀγνώστου τῆς Τύνιδος ἱστορίας.

*

Ὡς γνωστὸν ὁ Μωχαμέτ, βέης τῆς Τύνιδος, διεδέχθη τὸν ἐξ ἀδελφόν του Ἄχμετ τῇ 30 Μαΐου 1855, ἐπὶ τέσσαρα δὲ συνεχῆ ἔτη ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἦν συνέχεια ὀργίων. Οὐχ ἦττον ἐπεχείρησε μεγάλα τινὰ ἔργα, ὧν ἕν ἦν ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἀρχαίων ὑδραγωγείων τῆς Καρχηδόνας, ἔργον ὅμως περατωθὲν ὑπὸ τοῦ διαδόχου του.

Ὁ Ἄχμετ εἶχε πρωθυπουργόν ἢ Μέγαν Βεζίρην, νέον τινα, ἐξωμότην, ἀλλ' Ἕλληνα καὶ χριστιανόν τὸ γένος, ἀρπαγέντα ἐκ παιδὸς μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκ τῆς νήσου Χίου ὑπὸ Τουνσιῶν πειρατῶν, δοθέντα δὲ δῶρον τῷ Ἄχμετ. Οὗτος ἠγάπησεν τὸν νέον τοῦτον Ἕλληνα, ἐκδηλοῦντα οὐ μικρὰν εὐφυίαν, ἀνέθρεψε καὶ ἐδίδασκεν αὐτόν, καὶ τέλος παρήξεν αὐτῷ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ὑπολήψεως διορίσας μέγαν Βεζίρην καὶ νυμφεύσας μετὰ τῆς νεωτέρας τῶν θυγατέρων του, τῆς ἡγεμονίδος Λίλας-Καλτούμ. Ὁ νέος οὗτος ἦν ὁ Μουσταφᾶς Κασναδόρ, ἢ ἀπλῶς Κασναδόρ (=θησαυροφύλαξ) ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερόμενος.

Παράδοσις τις ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρξαν βασιλεῖς νυμφευθέντες ποιμενίδας, εἰ καὶ ἡμεῖς οὐδένα σχεδὸν γνωρίζομεν. Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον βλέποντες τὸν μικρὸν ἐκείνον δούλον Ἕλληνα, γενόμενον πρωθυπουργόν τοῦ κυρίου του, νυμφευόμενον ἡγεμονίδα νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστάμενον οὕτω μέλος τῆς τῶν Βήδων οἰκογενείας, κυβερνῶντα δὲ ἀπολύτως ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡγεμόνας, μέχρις οὐ ὁ Κατρεδίν, δούλος ὡσαύτως, ἀνέτρεψεν αὐτόν ἵνα λάβῃ τὴν θέσιν του.

Κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄχμετ, ὁ Μωχαμέτ, ἐπίδοξος κληρονόμος, ἦν ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Ἠγάπα τὸν πολυτελεῆ βίον, ἀλλὰ τὸ χρῆμα τῷ ἔλειπε πάντοτε. Ὁ ἐξαδελφός αὐτοῦ ἐδίδεν αὐτῷ πολλὰ, ἀλλ' οὐδέποτε τόσα, ὅσα ὁ Κασναδόρ διὰ τῶν οικονομιῶν καὶ τῆς φειδῶς ἀπέκτα. Ἐμίσει λοιπὸν θανασίμως τὸν Μουσταφᾶν καὶ πολλὰκις ἐπανελάμβανεν ὅτι, ὅτε ἤθελε γέναι Βέης τῆς Τύνιδος, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπερ ἤθελε κάμει ἦν ν' ἀπαγχοίση αὐτόν.

Ἦδη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδελφου του ὁ Μωχαμέτ ἐγένετο Βέης τῆς Τύνιδος τῇ 30 Μαΐου 1855. Τὸ χαρμενίόν του ἦν ἤδη πολυάριθμον, πλούσιον, λαμπρόν, ἀλλ' ἠῤῥξῃσεν αὐτὸ ἔτι μάλλον ὅτε ἔσχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ἅπαντας τοὺς πόρους τῆς Τύνιδος, πλουσιωτέρους τὴν ἐποχὴν

ἐκείνην ἢ σήμερον, καὶ ἀφ' ὧν ὁ Κασναδόρ εἶχε συλλέξει θησαυρόν, ὃν ἐκεῖνος ἐν τὸς ὀλίγων ἐτῶν κατεσώτευσεν.

Ἡ βασιλεύουσα τότε ἐν Τύνιδι ἦν νέα κόρη, ἧς ἡ καλλονὴ ἐδοκιμάσθη πολλάκις καὶ ἦτις εἶχε πάντα τὰ θέλητρα καὶ τὴν διαφθορὰν αὐλικῆς. Ὁ Μωχαμέτ ἦν παραφόρος ἐρωτόληπτος δι' αὐτήν.

Ὁ Μωχαμέτ ἀπειραθὴν πολλάκις ν' ἀπαγχονίσῃ τὸν Κασναδόρ, ἐπιθυμῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλὴν ἣν τασάκις εἶχεν ἐκφράσει. Ἀλλ' ἠθέλησε νὰ δώσῃ φαινόμενόν τι δικαιοσύνης εἰς τὴν σκληρότητα ταύτην. Ἐζήτησε λοιπὸν αὐτῷ λόγον περὶ τῶν μεγάλων χρηματικῶν ποσοτήτων, ἃς εἶχε διαχειρισθῆ κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτ καὶ ὑπέβαλε τοὺς λογαριασμοὺς, οὓς ἐκεῖνος τῷ παρουσίασε τῷ Μεδζελές-Ελ-Μασβάτ. Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐξελέγξω μετ' αὐστηρὰν ἔρουσαν ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Μουσταφᾶς εἰσπραξὰς πλέον τῶν 500 ἑκατομμυρίων κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτ δὲν ἦν ἐλλειμματίας οὐδὲ ἐνὸς ἄσπρου ἐκ τοῦ ἀπείρου θησαυροῦ, ὃν ὁ Ἀχμέτ ἐκληροδότησε τῷ διαδόχῳ του. Ὁ Μωχαμέτ εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Σιδι-Μουσταφᾶς ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτ ἐκυβέρνησε τιμίως, ἐμφρόνως καὶ πιστῶς.

Δὲν ὠφελήθη λοιπὸν ἐκ τούτου.

Εἶδομεν ὅτι ὁ Ἀχμέτ ἀφῆκε τῷ διαδόχῳ του ἀξιόλογον θησαυρόν, οὐ θεματοφύλαξ ἦν ὁ Κασναδόρ. Ὡδήγησεν ἀληθῶς τὸν Μωχαμέτ ἐν τῇ κρύπτῃ, ἔνθα εὗρε ποσόν, ὅπερ εἶχον ὑπερβαλλόντως μεγαλοποιήσει καὶ ὅπερ, νομίζομεν, ἀνήρχετο εἰς 18 ἑκατομμύρια πιάστρων (10,800,000 φράγκων) προσεχομένων ἐξ οἰκονομιῶν γενομένων κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτ. Ὁ Μωχαμέτ πρὸς στιγμὴν ὑπερεχάρη. Ἀλλ' ὁ Ἀχμέτ αὐτὰ μόνον ἀφῆκε; διατί ὁ Κασναδόρ τῷ ἤρνετο πάντοτε ὀσάκις τῷ ἐζήτησι; Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀφορμὴ, ἣν τασάκις ἐπεζήτησεν! Ἐκτὸς τούτου ὁ θάνατός του παρεῖχεν αὐτῷ τὸ πλεονέκτημα τῆς δημεύσεως τῆς περιουσίας του.

Ἡ ἡγεμονίς Δίλα, σύζυγός του, ἠγάπα πολὺ αὐτόν, οὐ μόνον ἕνεκα τῆς καλλονῆς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του καὶ τῆς γλώσσης του, προδιδοῦσης τὴν ἐλληνικὴν καταγωγὴν του, ἀντιθετικῶς πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀραβῶν. Εἶτα δὲ ὁ Κασναδόρ ἐφέρετο ἀείποτε εὐγενῶς τῇ συζύγῳ του, καί, εἰ καὶ ἀνυψωθείς ἐν τῷ μεγίστῳ ἐκείνω ἀξιώματι, πάντοτε ἐσπευδε νὰ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς ἡγεμονίδος. Ἠγαπῶντο ἀληθῶς, ἀλλ' ὁ Κασναδόρ εὐφυῶς οὐδέποτε ἐλησμόνει τὴν διαφορὰν τῆς ἰδίας καταγωγῆς πρὸς τὴν τῆς συζύγου του.

Ἡ ἡγεμονίς ἦν λοιπὸν λυγρὴ ἀνήσυχος καὶ ὅταν ὁ σύζυγός της ἀπῆρχετο τὴν πρωΐαν εἰς τὸ Βάρδον, ἐφοβεῖτο μὴ δὲν ἴδῃ αὐτὸν ἐπιστρέφοντα.

Ἐμπνευσίς τις τῷ ἐπῆλθε νὰ σώσῃ τὸν Κασναδόρ διὰ τῆς Τζανίνας, ἣν ὁ Μωχαμέτ ἠγάπα.

Ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ γένους καὶ τῆς καταγωγῆς, ἡ ἀξιοπρέπεια ἡγεμονί-

δος ἀπέναντι γυναικός, ἑταίρας, γενομένης εὐνοουμένης ἐνὸς ἡγεμόνος, ἀντεπάλαιεν εἰς τὴν ἀνάγκην τοιαύτης ταπεινώσεως.

Ἀληθῆς μάχη συνέστη ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ τέλος ὁ ἔρωσ ὑπερίσχυσε.

Ἡ ἡγεμονίς ἐπεζήτησε λοιπὸν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Μωχαμέτ ἦν ἀπὼν ἐκ τοῦ χαρεμίου του καὶ παρουσιάσθη πρὸς τὴν ὠραίαν εὐνοουμένην.

Καὶ ἐκείνη ὡσαύτως ἦν ὠραία, νέα, ἐν μέσῳ σωρείας τριχάπτων καὶ χρυσοῦ.

Ἡ Τζανίνα, ἔκπληκτος, ἦν ἀτημελήτως ἐνδεδυμένη.

— Ἐγὼ ἔρχομαι νὰ πὲ ἴδω, Τζανίνα, ἐγὼ ἡ ἀδελφὴ τοῦ βέη Ἀχμέτ, ἐξαδέλφη τοῦ Μωχαμέτ, ἐγὼ ἡ ἡγεμονίς, ἵνα σοὶ ζητήσω χάριν τινά.

— Χάριν ἀπ' ἐμοῦ, ἡγεμονίς;

— Ναί, ἀπὸ σοῦ. θὰ ὁμολογήσῃς, Τζανίνα, ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, καὶ ἐν τούτοις ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω χάριν τινά, διότι σὺ μόνη ἔχεις ἐπὶ τοῦ Μωχαμέτ ἐπιρροὴν τοςαύτην, ὅσην οὐδ' ἐγὼ, οὐδ' ἄλλος τις.

— Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς οὐδὲν δύναμαι νὰ ἐπιτύχω.

— Ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται νὰ ἐκλέξῃς τὴν περίστασιν, καθ' ἣν οὐδὲν θέλει δυνηθῆ νὰ σοὶ ἀρνηθῆ.

— Ἐὰν ἦναι δυνατόν, θὰ δοκιμάσω.

— Δυνατὸν εἶναι, καὶ ἐὰν σὺ τὸ θέλῃς θὰ τὸ ἐπιτύχῃς.

Ἡ Τζανίνα ἐποίησε σημεῖον ὡσεὶ ἠρώτα περὶ τίνος πρόκειται;

— Θέλω νὰ σώσῃς τὸν Κασναδόρ.

Ἡ Τζανίνα ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως, διότι ἐγίνωσκε πάσας τὰς ἀπειλάς, ὅσας ὁ Μωχαμέτ εἶχεν ἐκφέρει κατ' αὐτοῦ.

Ἡ ἡγεμονίς παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ὑπερησπίσθη τὸν σύζυγόν της θερωδῶς, ἀνεπόλησε τὰς ὑπηρεσίας, ἃς ἐκεῖνος εἶχε προσφέρει πρὸς τὸν Ἀχμέτ καὶ τέλος προσέθηκε.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω; Χρυσόν; Ἐχεις τοςοῦτον, ὅσον θέλεις! Ἀδάμαντας; Ἐχεις ἀπείρους! Ἀδιάφορον, σῶσον αὐτόν, σῶσον καὶ θέλω σοὶ δώσει πᾶν ὅ,τι ζητήσῃς.

Ἡ Τζανίνα ἦν γυνὴ καὶ κατενόησε πόσον ἦν προσφιλὴς αὐτῇ ὁ Κασναδόρ, ἵνα προβῆ ἐκείνη εἰς τοςαύτας παρακλήσεις.

Ὡς πρὸς τὴν ἡγεμονίδα προσεῖχεν αὐτῇ μὴ τῇ ἐκφύγῃ λέξις τις προσβλητικὴ δυναμένη νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἀνυψωθεῖσα οὕτω ἡ Τζανίνα ὑπὸ γυναικὸς ἀνωτέρας αὐτῆς, ἀπεκρίνατο τῇ ἡγεμονίδι ὅτι ἤθελε σῶσει τὸν Μουσταφᾶν.

*

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατὰ τὴν συνθήειαν τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Μωχαμέτ ἀπεσύρθη ἐν τῷ διαμερίσματι τῶν γυναικῶν, τῷ χαρεμίῳ. Ἡ Τζανίνα ὑπῆρξεν ἴσως μᾶλλον ἐπαγωγὸς καὶ ὁ Μωχαμέτ μᾶλλον ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰς θωπεΐας τῆς. Ἡ εὐνοουμένη διὰ τῆς δεξιότητος, τῆς πανουργίας ἐκείνης τῆς γυναικὸς ὅταν ἐπιθυμῆ νὰ ἀποκτήσῃ τι,

ἀντέστη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἢ ποτε ἄλλοτε, ὁ Βέης ἐρωτόληπτος μὲν, ἀλλὰ δεσπότης, ἤρξατο ἀνυπομονῶν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ἐκείνη, πρέπει νὰ μοὶ παραχωρήσῃς χάριν τινά, ἣν ἐπιθυμῶ ἀναποφεύκτως.

— Χάριν! ποίαν; Μήπως σοὶ ἠρνήθην τίποτε;

— Ἀληθῶς! ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ τὸ ὑποσχεθῆς!

— Λοιπὸν, ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι; ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς περὶ τίνος πρόκειται;

— Ὡ! βεβίως! Θέλω νὰ μοὶ δώσῃς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κασναδόρ!

— Τοῦ Κασναδόρ!

— Ναί, τοῦ Κασναδόρ, θέλω τὴν κεφαλὴν του.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι εἶναι ἰδική σου.

Καὶ ὁ Μωχαμέτ ἐξέβαλε κραυγὴν εὐχαριστήσεως, διότι ἐμελλεν' ἀπαλλαχθῆ ἀνθρώπου, ὃν εἰμίσει.

— Αὔριον θὰ σοὶ τὴν παραδώσω καὶ κάμε τὴν ὅ,τι θέλεις!

— Τότε μοὶ ἀνήκει;

— Ναί, τότε.

Καὶ ἡ Τζανίνα διηγήθη πρὸς τὸν Μωχαμέτ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἡγεμονίδος καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν τῇ εἶχε δώσει.

— Ὁ Κασναδόρ μοὶ ἀνήκει, προσέθηκε, καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγγίσῃς. Θέλω νὰ ζήσῃ διὰ τὴν ἡγεμονίδα, πρὸς ἣν τὸ ὑπεσχέθη καὶ θέλω ἐπίσης νὰ ζήσῃ δι' ἐσέ, διότι εἶναι ὑπέρτης πιστὸς καὶ σώφρων, ὅπως ἦν διὰ τὸν Ἀχμέτην.

Ὁ Μωχαμέτ ἐξεπλάγη καὶ ἠθέλησε ν' ἀντιστῆ, ἀλλὰ τέλος συγκατετέθη...

*

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Κασναδόρ ἀφίκετο εἰς Βάρδον ὡς συνήθως.

Ὁ Μωχαμέτ ἐπορεύθη ὁ ἴδιος νὰ τὸν ζητήσῃ καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὴν Τζανίναν λέγων αὐτῷ:

— Ἴδου, ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ὁ Μωχαμέτ ἠθέλησε νὰ διηγηθῆ αὐτὸς τῷ Κασναδόρ, μὴ ἐννοοῦντι οὐδὲν, πᾶν ὅ,τι συνέβη. Τῷ ἀνήρτησεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν ἀδαμάντινον ταινίαν, ἣν φέρουσι μόνα τὰ μέλη τῆς οικογενείας τῶν Βέηδων, λέγων αὐτῷ ὅτι οὐδέποτε ἐχύθη τὸ αἷμα ἐκείνων στίνας φέρουσιν αὐτήν.

Ὁ Κασναδόρ διέμεινεν ἐν τῇ θέσει τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἣν ἐτήρησε καθ' ἅπασαν τὴν βασιλείαν τοῦ Μωχαμέτ.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἀπασαίει γυναῖκες τοῦ χαρεμίου του, κατ' ἔθος, ἐκρατήθησαν τρεφόμεναι καὶ διακτώμεναι δαπάναις τοῦ νέου Βέη, ἀλλ' οὐχὶ πλέον δαψιλῶς, ὡς ἄλλοτε.

Ὁ Κασναδόρ εἰδείξε τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Τζανίαν, ἐπιτυχῶν παρὰ τοῦ νέου Βέη ὅπως αὐτὴ μὴ λάβῃ τὴν τύχην τῶν ἄλλων γυναικῶν καὶ διατηρήσῃ τὰ πλοῦτή της. Ἐζῆσεν ἐλευθέρως καὶ πλουσία.

Ἦν ἡ ἀμοιβὴ τῆς πράξεώς της.

Σ. Ι.